

Torkil og Jonna eru góð við ommurnar, og tey fara at vitja tær í summar. Umframt vitjan, fáa ommurnar kanska okkurt blómutyssi

kám, komandi vikurnar.

Ommurnar fáa vitjan

Jonna ætlar sær til Noregs at vitja familju í summar, men hinir eldru frændirnir í Føroyum, vera kortini ikki heilt við sviðusoð. Ommarnir í Havn kann vænta sær vitjan í summar, meðan hin hepnar ommarnar hjá Jonnu býr í Hósvík. Hana vitjar Jonna hvønn dag, og onkuntið sleppur hon at ganga ørindi fyri hana.

Torkil ætlar sær ikki at standa aftanfyrri Jonnu, hvat í ommuvitjanum viðvíkjur. Í tí, Jonna og hann fara spelandi niðanímóti Toftaá, vendir hann sær kvikliga á og rópar:

– Eg fari at vitja ommu í Elduvík. Hon býr í einum fyrakantaðum húsum, sum eru eitt sindur stór...

Torkil og Jonna

Við áarløkin, har riðilin av Ranunculus stendur í fagraða blóma, hitti Sosialurin tveir søtar ungur. Tey bæði, Torkil og Jonna, fara eisini at halda stevnu, men hóast Torkil er vísur í, hvør fer at vinna seksmannafarsróðurin við monnum, er annað í huganum hjá hesum báðum hósvíkarbørnunum, enn bara Sundalagsstevna

Orð: Hogni Mohr
Myndir: Jens Kr. Vang

Torkil Djurhuus gongur í fyrsta flokki í Hósvíkar Skúla. Hesin ljóshærdi pilturin dugir longu væl at lesa, og tí heldur hann okkum vera eitt sindur undarligar, at spyrja, um hann veit hvaðani vit koma.

– Sosialinum, sigur hann, óimponeraður.

Tað stendur eisini einar tiggju ferðir á akfarinum hjá rullandi redaktiónini...

Beiggi mín vinnur

Torkil ætlar sær at fara at fiska á Sundalagsstevnu. Men hann ætlar sær ikki longur enn niðan í bygdarhúsið at kasta. Tí í bygdarhúsinum er Tivoli, og hann hevur frætt, at fiskibrunnur fer at vera haruppi.

– Beiggi mín ror við Hósvíkingi, ger Torkil okkum púra greitt beinanvegin, og hesin stórbeggin ætlar sær at vinna á Sundalagsstevnu. Litli Torkil sigur seg vera sera spentan til kappróðurin.

Sil og állar

Av fagraða veðri er í Hósvík, henda dagin, Sosialurin er rullaður norðuryvir.

Framvið smølu bygdar-

vegunum stendur grasið longu tungt og bogið, og sóljurnar standa í fagraða blóma. Summarið er komið til Hósvíkar, og riðlarnir av bygdarbørnum ganga kyk millum sóljuteigar, áarløkir og fjórusand. Í á og ósa fanga tey bæði sil og állar, sigur gentan, ið fylgist við Torkili henda dagin.

Sita still hjá Eydn

Jonna Hansen er eitt ár eldri enn Torkil litli, men hon er líka fitt. Hon rósir Torkili, og sigur, at hann dugir øgiliga væl at lesa. Jonnu sjálv-ari dármar væl at rokna, og best dármar henni at dividera. Tey hava tveir lærarar; Árna og Eydna.

Tað er torført hjá Jonnu og Torkili at taka dagar í millum, hvør lærari er fittastur, men bæði Árni og Eydna eru vældámd, hóast tey eisini duga at skelda, tá ófriður er í flokkunum.

– Vit sita næstan altíð still, tá vit hava Eydna, tí hon er høvuðslærari, sigur Jonna avgjórd.

Skúladagarnar um summarið sleppur Torkil vanligar at vera uppi til klokkan níggju, men tað kemur eisini fyrri, sigur hann, at hann enn gongur uppi, tá klokkan er farin av tiggju. Einaferð

hevur hann verið uppi til á miðnátt, men tá skuldi hann

ikki í skúla dagin eftir.

Nú fáa børnini summar-

fríð, so mörkini fyrri vøku fara óivað at verða meira

Nøkur yngri skúlabørn í Hósvík við akfarið hjá rullandi redaktiónini